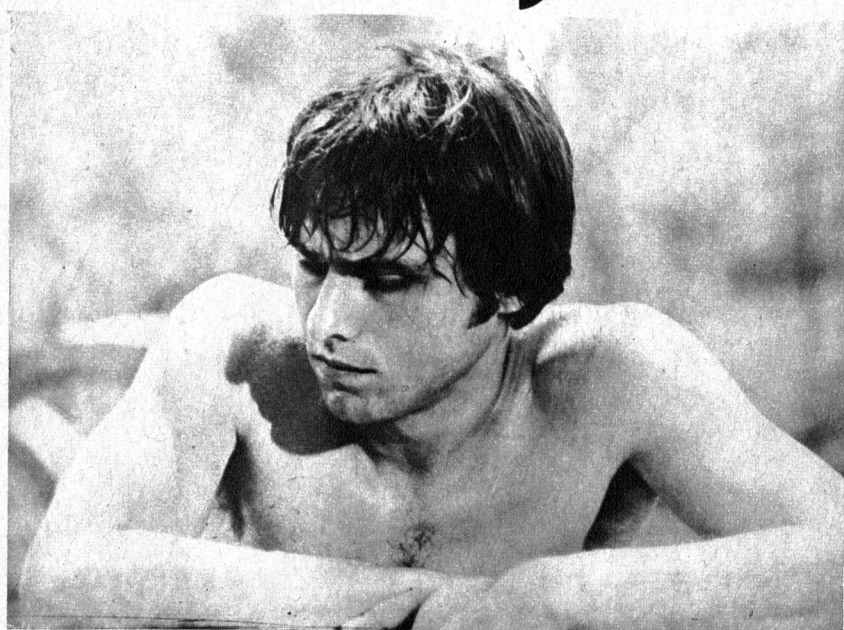

• кратко слънце •

Когато говорим за съвременната тема в нашето кино, неминуемо я свързваме с името на Людмил Кирков — един от режисьорите, проявяващи особено подчертан афинитет към проблемите на днешния ден, към морално-психологическия облик на съвременника, към ежедневните форми на съществуването ни и свързаните с тях наши възмущения. Последните четири негови филми — „Момчето си отива“, „Селянинът с колелото“, „Не си отивай“ и „Матриархат“, оставиха не само трайна следа в съзнанието ни, но са и „носители“ на една от ярките и плодотворни художествени тенденции в киното ни през 70-те години, възникнала върху киноматриургията на Георги Мишев.

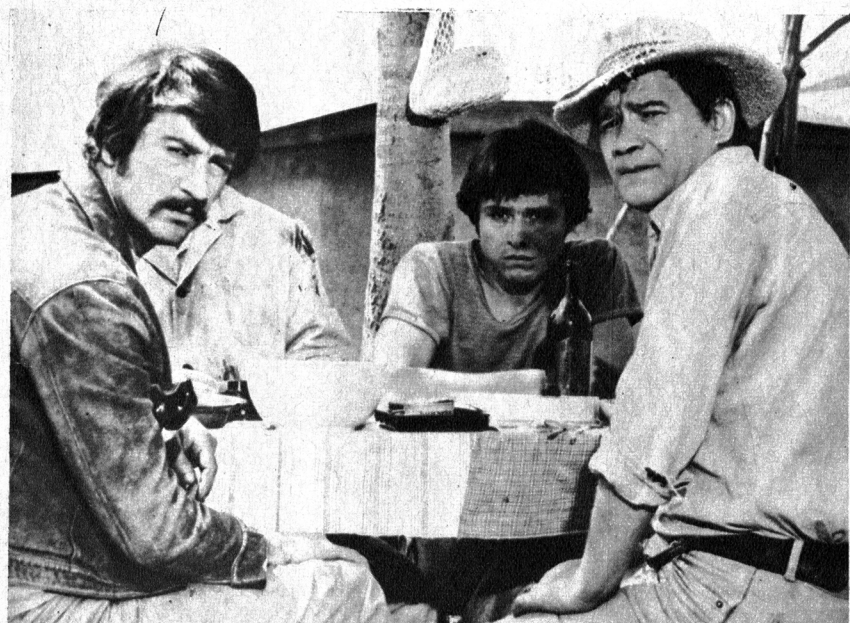
Сега Людмил Кирков се е обърнал към друг автор — към повестта на младия белетрист Станислав Стратиев „Кратко слънце“ — без обаче да изневерява на ози свой интерес към актуалното и обществено ангажирано изкуство, който го свързва творчески с Георги Мишев. Съдейки по сценария, той отново ще ни предложи един поглед върху нашия свят, отново с безпокойство ще се вглежда в някои от проблемите на личностната реализация на младия човек, отново в обсега на критическия му прицел ще застанат представителите на консумативното отношение към живота, заплатили еснафските си идеали с отсъствието на хуманна и нравствена чувствителност. И отново изкупителна жертва на социалните „изкривявания“ ще бъде любовта. Людмил Кирков тук очевидно ще остане верен и на още една, специфично негова художествена позиция — а именно, че грозното в живота, онова, което поражда гражданската му тревога, винаги е гледано във филмите му „отстранено“, през погледа на нравствено чист и активно неприемащ поведението на приспособяване герой. В „Момчето си отива“ и „Не си отивай“ това е Ран, в „Селянинът с колелото“ — Йордан, а сега в „Кратко слънце“ — Сашо, през чиито очи ще се извършва наблюдението върху „имащите“, върху материалното им благополучие и духовно неблагополучие, и който ще ни загатне за житейските проблеми на „нямащите“, но пазещи чиста съвестта си и отворени очите на душата си...

В един кратък разговор се обърнах с няколко въпроса към режисьора:
— С какво ви привлече прозата на Станислав Стратиев?

— Мисля, че Стратиев е особено привлекателен за киното — неговата проза е близка на класическата традиция на киното, имам пред вид тази нейна особеност, че тя предлага остри конфликти и остри ситуации. А това, което на мен особено ми допада, е, че Стратиев не остава само на нивото на ситуацията, а успява така да я разголи, че да стигне до категорични и дълбоки изводи за времето, за нравствеността на хората. И най-важното е неговият неспокоен, тревожен, непримирим към фалша и лъжата дух.

— Обръщането ви към Стратиев означава ли, че се стремите към нещо съществено ново в творчеството ви или пък е само една нова възможност за по-нататъшно развитие на досегашните ви търсения? С други думи, според вас, близки или не са Мишев и Стратиев?

— И да, и не. Те са твърде близки по проблемите, които третират. В същото време са твърде различни в начина, по който третират тези проблеми. Докато Мишев е мек, плавен, ненаатрапчив, то Стратиев е много по-агресивен, ако мога така да кажа, по-категоричен в преценките и изводите, които прави. В този смисъл това е нещо ново за мен, интересно ми е да се отиде към една такава категоричност на изказа. Но за някакъв пре-

лом не може да се говори — проблематиката е обща и за двамата автори, а това е и моята проблематика, така че продължавам да работя в същата територия. Даже ако искате по-конкретен аргумент, не мислите ли, че би могло да се каже, че Сашо е като че ли двойник на Ран?

— Направи ми впечатление, че режисьорският сценарий е решен в усложнена филмова структура — ретроспекции, представи, сънища, — към каквато досега не сте се обръщали. Какво се крие зад това?

— Повестта не е разказана така наистина. В нея разказът е последователен, без да се връща ту назад, ту напред в разказваната история. Но откъде дойде усложнената форма в сценария? Тъй като сюжетът е доста остър, имаше опасност вниманието на зрителя да се плъзне тъкмо по остротата на ситуацията и главният герой да остане на втори план. А аз за себе си бях решил, че ситуацията трябва да остане на втори план, а централно място да заеме именно героят. От тук се роди и идеята за по-сложната структура, с неговите сънища, представи, мислени борби със собствения на вилата, където копаят кладенец, и т. н. Освен това исках той по начало да е един конфликтен човек, с подчертано критично мислене. Защото главното е конфликтът да не е сюжетен, а идеен, нравствен. Ето защо мисля, че именно по този начин акцентът ще падне върху героя. Същевременно внимавам да не се получи самоцелно открояване на формата, един вид естетическа демонстрация — вижте как се прави сън или ефективна ретроспекция, — защото тъкмо това не ме интересува.

... В „Кратко слънце“ се снимат: Вихър Стойчев (Сашо), току-що завършил ВИТИЗ, Росица Петрова (Таня), също от ВИТИЗ, Никола Тодев (бай Ламбо), Антон Горчев (Антон), Павел Попандов (Ванката), Георги Кишкилов (Крумов). Оператор е Георги Русинов, а композитор — Борис Карадимчев.

ИСКРА ДИМИТРОВА